

πόρτας, στην κάμαρα. Στάζοντας όλος από βροχή, κοντός, χοντρός, με το λαιμό χωμένο στον σηκωμένο γιακά του, ένας άνθρωπος με κουκο στο κεφάλι μπήκε και μουρμούρισε με μία βραχνή και υπόκωφη φωνή:

— Πρέπει να ξανάρθετε στο νησί, κύρ' γιατρέ... Είνε ανάγκη!

Ο γιατρός, ξαφνισμένος, δεν μπόρεσε να καταπνίξη την έκπληξή του:

— Πώς, Γκουρσού, είσαι ού;

— Ναί, έγω, κύρ' γιατρέ... έγω. Την πιάσανε πάνοι την γυναίκα.

— Περίεργο! Το απόγεμα που την είδα ήταν καλά.

— Ναί, το απόγεμα ήταν καλά. Έδω όμως και λίγη ώρα άρχισε το κακό. Μουγκρίζει απ' τους πόνους, ουρλιάζει λές και θά ξεψυχήση. Ο χαμός του γέρου, βλέπεις, της ανακάτωσε τα αίματα.

Και βλέποντας ότι ο γιατρός έδισταζε, ο Γκουρσού έγινε πιο πειστικός:

— Είστε υποχρεωμένος ναρθήτε... είνε η δουλειά σας...

Έχω τη βάρκα μου. Έπειδή είμαστε φτωχοί, δηλαδή, θ' αφήσετε να πεθάνη η γυναίκα μου με το παιδί της!

— Περίμενε κι' έρχομαι άμέσως, είπε ο γιατρός. Θα πάρω τα εργαλεία μου.

Πίσω απ' την πόρτα παρακολουθούσε την συνομιλία η Νινέττα. Ο Πέτρος πήρε βιαστικά ό,τι του χρειαζότανε κι' ύστερα της είπε:

— Πρέπει να φύγω άμέσως. Πρόκειται για μία γυναίκα πολύ άρρωστη. Η παρχειμρότερη άργοπορία μπορεί να την θανατώση. Ωρεβουάρ, Νινέττα μου αγαπημένη!

Εξαλλη απ' τον φόβο η νεαρή γυναίκα του έφραξε την πόρτα με τα όλάνοιχτα χέρια της, βογγώντας με μία φωνή που την έπνιγε η άγωγία:

— Δεν θέλω να φύγεις! Ακουσα, θα πās στο νησί, στους Γκουρσού. Δεν είνε άρρωστη η γυναίκα, είνε ψέμα, είνε παγίδα. Θέλουν να σ' έκδικηθούν που αρνήθηκες να τους δώσης την άδεια ταφής. Θα σε σκοτώσουν, μην πās!

— Μπορεί να είνε ψέματα μ' αν ωστόσο είνε αλήθεια; είπε ο γιατρός.

Και χαμογελώντας τρυφερά έπρόσθεσε:

— Α! γυναίκα μου, δεν σε αναγνωρίζω. Ξέχασες λοιπόν τί λέγαμε πρό όλίγου; Ποιός ιερέας θ' άρνιότανε να πάη σ' έναν έτοιμοθάνατο; Όμοιο είνε και το δικό μου καθήκον.

— Τότε πάρε με και μένα μαζί σου... Αφησέ με να σε συνοδεύσω.

— Και το μωρό μας; Να τ' αφήσουμε μόνο; Είσαι τρελή, Νινέττα!

Και έπειτα, πρόσθεσε σκύβοντας και γεμίζοντας με φιλιὰ τα μπράτσα που του έφραζαν την πόρτα, αύριο θα μ' αγαπούσες λιγώτερο, γιατί θα μ' εύρισκες λιγώτερο γενναίον. Έμπρός, μην κάνεις φασαρία γιατί θα ξυπνήσουμε το μωρό!

Τα χέρια της γυναίκας κατέπεσαν ανήμπορα. Έρριξε μία θλιβερή ματιά στον άντρα της σα να θέλεε στη ματιά αυτή να τον κλείση δλόκληρον. Ύστερα τον άγκάλιασε σφιχτά-σφιχτά και τον φίλησε μ' όλη την δύναμή της, βάζοντας όλη τη ψυχή της στο ύπέρτατο αυτό φιλί. Και, αφήνοντας την πόρτα ελεύθερη, είπε μ' έναν λυγμό:

— Έχεις δίκη. Πρέπει να μάθω να είμαι γενναία σαν και σένα. Πέρασε, μα πέρασε γρήγορα, γιατί σ' ένα λεπτό δεν θάχω το θάρρος να σ' αφήσω να φύγεις!

Ο Πέτρος δρασκελίσε την πόρτα κι' έφυγε. Η Νινέττα απ' το κατώφλι τον είδε να εξαφανίζεται μέσ' στα σκότη και την βροχή, πλάι στον Γκουρσού.

Ύστερα τρεκλίζοντας και τρέμοντας έκλεισε την πόρτα και πήγε και γονάτισε μπροστά στην κούνια του παιδιού.

ΠΑΝΣΕΔΕΣ

ΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

Δεν έχουμε τόσο καιρό στη διάθεσί μας ώστε να σκεφτόμαστε όλες μας τις πράξεις.

Όταν διστάζεις σ' όλα δεν καταφέρνεις τίποτε.

Η νιότη είνε πλάνη, η άνδρική ηλικία πάλη, τα γεράματα θλίψις.

Ο φόβος του θανάτου είνε χειρότερος κι' απ' το θάνατο.

Αν η θυγατέρα σου καλοπαντρευτή κερδίζεις ένα γυιό, αν κακοπαντρευτή χάνεις ένα κορίτσι.

Η ευγένεια δεν κοστίζει τίποτε και τ' αγοράζει όλα.

Μέ φίλο σας μη χωρίζετε ποτέ θυμωμένοι μήπως και δεν ξανανταμωθήτε.

Η άρετή δεν έμπνέεται με τη βία.

Η φιλία ενός μόνον έξύπνου ανθρώπου αξίζει τη φιλία άπειρων άνοήτων.

Όλοι θέλουμε να ζήσουμε πολλά χρόνια, να γεράση όμως δεν θέλει κανείς.

Ο ένθουσιασμός είνε ο πυρετός της λογικής.

Η μόνη αγάπη που δεν χωράει άμφιβολία είνε της μητέρας.

Όταν ο κλέφτης δεν βρίσκει εύκαιρία να κλέψη, θεωρεί τον εαυτό του τίμιον άνθρωπο.

Ευτυχία είνε: καλό κομπόδεμα, καλό φαί και καλό στομάχι.

Η δυστυχία ταπεινώνει τόσο τους ανθρώπους ώστε κοκκινίζουν και για τις άρετές τους.

Όποιος δεν αγαπά κανένα δεν θ' αγαπηθή από κανένα.

Αγιάτρευτη αρρώστια τα γεράματα.

Υπάρχουν πολλές θρησκείες, μία όμως ήθική.

Πολύ σπάνιο είνε να εκτιμούμε όσους μας κάνουν να γελοούμε.

Αγαπούμε πολύ όσους ευεργετήσαμε πολύ και μισούμε θανάσιμα όσους προσβάλαμε πολύ.

Όταν η ήδονές μας έξαντλήσουν λέμε πως έξαντλήσαμε τις ήδονές.

Βύθισε το κεφάλι της μέσ' στα παγωμένα της χέρια, πνίγοντας έτσι τους υπόκωφους λυγμούς της, για να μην ξυπνήση το παιδί της...

Εκεί την θρήκε ο Πέτρος την αύγη, κατάκοπη από την έξαντλησι και με μάτια κατακόκκινα απ' το κλάμμα.

Ο Γκουρσού δεν είχε πη ψέματα, της ψιθύρισε σκύβοντας και φιλώντας την με όση ποτέ άλλοτε τρυφερότητα και στοργή. Ύστερα, ύπακούοντας ταυτοχρόνως και οι δύο στην ίδια όρμη, στην ίδια συγκίνησι, άγκαλιάστηκαν σιωπηλά γιατί το παιδί τους κοιμώταν. Μα το άγκάλιασμά τους ήταν τόσο θερμό, τόσο γεμάτο αγάπη, ώστε δάκρυα ζεστά ανάθλυσαν απ' τα μάτια τους και κύλησαν στα ώχρα άγρυπνια τους μάγουλα. Και τρέμοντας δλόκληροι απ' το φρικίασμα μιάς χαράς που την έξευγένιζε η ύπερφάνεια, ένοιωσαν έξαφνα και οι δύο πόσο άπέραντη κάνει την γλύκα του έρωτικού φιλιού, η δοκιμασία και το καθήκον...

Ένας άνθρωπος με κουκο στο κεφάλι μπήκε μέσα.